

SILBA

Vedno znova odhajam in se ponižno vračam,
čeprav se zdi, kot da sem odšel za zmeraj,
zapeljiva čarovnica in privlačna ciganka, kraljica veselja.

Žalostni odhodi in radostni prihodi se izmenjujejo
kakor naraščanje plime in padanje oseke,
morje pa se še kar brezбриžno valja in se igra z vetrom.

Ne vem več, kje sem, ali sem tukaj ali sem tam,
izgubil sem kompas, odneslo mi je veslo,
pa mi je vseeno, vem samo, da nočem drugam.

Prepuščen sem ti na milost in nemilost,
naj se zgodi, kar se mora zgoditi, lepa otočanka,
pripravljen sem na tvojo prerokbo in svojo zgodbo.

Nate mislim brez prestanka – na vonj po soli,
ki me zaščemi v nosu vsakič, ko stopim na mačjo pot,
po kateri se vzpenjam otovorjen kot tvoj zvesti suženj;

na skok v globoko modrino, ki me spominja na prazačetek,
čutim, da sem se iz morja, ki te obdaja, ponovno rodil, zaplaval
in stopil na tvoje kopno kot kak vretenčar pred milijoni let.

Pretresen spoznavam, da si moja mati in ljubica hkrati,
da te ljubim in sovražim, tako zelo, da bi ti lahko pisal pesmi,
če bi le znal, ali pa, da bi te lahko ubil, če bi le mogel.

Mogoče tudi zato kot mesečen hodim od človeka do človeka,
išoč drugo žrtev, in zbiram prednaročila za mrtvo ladjo,
ki že dolgo ne vozi več, da bi nas še enkrat pripeljala na ljubi otok.

Težko se ločim od tebe, kakor od te pesmi, ki jo pišem,
povezana sva z nevidno popkovino, ki si jo pregriznila,
da se ne bi zastrupila, čeprav si želim, da bi umrla oba.

Preden pa te zapustim, naj še zadnjič preletim sličice,
kakor se menda pokažejo umirajočemu, ko stopi v tunel,
v votlino, v kateri bijeta igro na življenje ali smrt Odisej in Polifem.

Bil sem Indijanec in pirat, transvestit in klovn, muzikant in pevec,
priljubljeni voditelj otroškega festivala in osovraženi playboy,
plesalec in plavalec, zidar in kipar, ki je po naključju izdelal sončno uro;

bil sem vse in nič, eden med mnogimi, mnog med enimi,
ki so bili prav tako kot jaz nič in vse, vsak s svojo zgodbo,
s prerokbo, ki si jo napisala vsakemu izmed nas, ne da bi to slutili.

Izstrelil sem puščico, katere let spremljam kakor po zaslonu,
upajoč, da bo preletela razdaljo od enega do drugega pristanišča,
od vzhoda do zahoda, in zadela sonce, ki zahaja v ognju.

Odhajam s polnimi žepi semen figovca in sivke, vesel kakor na fešti,
okrepljen s spoznanjem, da bom kar naprej prihajal, da so prihodi in odhodi večni,
kakor je večna tudi tvoja ljubezen, kot mi vedno znova šepetaš v tihi noči.